

דְּהִיָּא שְׁעָתָא אֲשֶׁתְּכֶחוּ רַחֲמֵי בְּעֶלְמִין כְּלֶהוּ, וּמֵאֵן
 דְּיַבְעֵי צְלוֹתֶיהָ בְּצַעֲרֶיהָ, אֶתְהַפֵּךְ לִיהָ דִּינָא לְרַחֲמֵי אלא

הוא משום שבאותה שעה נמצאים הרחמים בכל העולמות כי אז נשפע הכ"ב מידות של
 רחמים של א"א ושל ז"א ומי שיתפלל את תפילתו באותה שעה מתוך צער או יתהפך לו
 הדין לרחמים. •

ושמו את שמי שהכהנים יתקנו את שמי בכח ברכתם

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי. (במדבר ו') מֵהוּ וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי ומש"כ וְשָׂמוּ אֶת

שמי' מהו הפירוש וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יִתְקַנּוּ

אלא אמר רבי יהודה שפירושו שיתקנו את שמי. כְּמָה דְכֹתִיב, (במדבר ד')

וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עֲבוֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאוֹ. לְאֶתְקַנָּא

בְּבִרְכַתְהוֹן והוא כמו מש"כ וְשָׂמוּ אוֹתָם וְגו' שפירושו שיתקנו ויסדרו את כל איש

ואיש על עבודתו ואל משאו וכן כאן פירושו שהכהנים יתקנו את שמי בכח ברכתם,

כְּתָרִין דִּימִינָא לִימִינָא, וְכְתָרִין דִּשְׂמָאלָא לְשְׂמָאלָא,

כְּדָקָא חָזִי כי אז הם יתקנו באמירת יברכך ה' את הקו הימין חח"ן שיהיה לו שפע

אור הרשב"י

לברכה - כן הפוך כל הלומותי עלי לטובה
 ומסוים בהדי כהני, דעני צבורא אמן. ואי לא -
 לימא הכי: אדיר במרום שוכן בנבורה, אתה
 שלום ושמך שלום, יהי רצון מלפניך שתשים
 עלינו שלום.

אחרים, אם טובים הם - חזקם ואמצם
 כחלומותיו של יוסף, ואם צריכים רפואה -
 רפאם כמי מרה על ידי משה רבינו, וכמרים
 מצרעתה, וכחזקיה מחליו, וכמי יריחו על ידי
 אלישע, וכשם שהפכת קללת בלעם הרשע

הלימוד היומי

כל כהן שהוא לא אוהב את העם או העם לא אוהבים אותו אז אסור לו לישא את כפיו ולברך את העם

תָּאנָא, כָּל כַּהֵן דְּלֹא רַחֲמִין לֵיהּ עֲמָא, לָא יְפָרוּס יְדוּי

ולמדנו שכל כהן שלא אוהבים אותו העם שלכן הם לא רוצים להתברך ממנו אז אסור לו לישא את כפיו. **וְעוֹבְדָא הָוָה בְּחֵד כַּהֵן דְּקָם וּפְרִים יְדוּי, וְעַד דְּלֹא אֲשָׁלִים, אֶתְעַבֵּיד תְּלָא דְגַרְמִי** והיה מעשה

בכהן אחד שלא אהבו אותו העם והוא קם ונשא את כפיו ובעוד שהוא לא השלים את ברכת הכהנים הוא נעשה גל של עצמות. **מַאי טַעְמָא** ולמה הוא נענש כן. **מִשּׁוּם**

דְּלֹא בְרִיךְ בְּחִיבוּתָא אלא הוא משום שהוא לא בירך את העם באהבה.

וְקָם אַחַר וּפְרִים יְדוּי וּבְרִיךְ, וְאַתְתַּקֵּן הָהוּא יוֹמָא ואז קם אחריו כהן אחר ונשא את כפיו והוא בירך את העם ועי"כ נתקן אותו היום. **כָּל כַּהֵן**

דְּהוּא לָא רַחֲמִים לְעַמָּא, או עֲמָא לָא רַחֲמִין לֵיהּ, לָא יְפָרוּס יְדוּי לְבָרְכָא לְעַמָּא ומשום כך כל כהן שהוא לא אוהב את העם או

העם לא אוהבים אותו אז אסור לו לישא את כפיו ולברך את העם, **דְּכִתִּיב,** (משלי

כב) **טוֹב עֵינַי הוּא יְבוֹרֵךְ אֶל תִּקְרִי יְבוֹרֵךְ, אֵלָא יְבוֹרֵךְ** שכתוב

בפסוק 'טוב עיני הוא יבורך' ודרשו חז"ל [קעד] אל תקרי יבורך בעצמו אלא יברך את האחרים.

אור הרשב"י

[קעד] כדאיתא בסוטה דף לה עמוד ב' ואמר ריב"ל: אין נותנין כוס של ברכה לברך אלא לטוב עיני, שנאמר: טוב עיני הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל, אל תיקרי יבורך אלא יברך.

הלימוד היומי

בלעם הסתכל על עם ישראל בעין רעה ורצה לסתום את העין הטובה

תֵּאָנָא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בֵּא וּרְאֵה מָה פְּתִיב בְּהוּא
רְשָׁע דְּבַלְעָם ולמדנו שאמר רבי יצחק בא וראה מה נאמר באותו
 הרשע בלעם, **בְּשַׁעְתָּא דְּאֶתְמַסֵּר לִיהּ לְבִרְכָא לְיִשְׂרָאֵל, הָוָה**
מִשְׁנַח בְּעֵינָא בִישָׂא, בְּגִין דְּלֹא יִתְקַיֵּים בְּרִכְתָּא, וְהָוָה
תְּלִי מְלוֹי בְּהוּא עֵינָא בִישָׂא שהנה בשעה שנמסר לו לברך את ישראל
 אז הוא היה מסתכל בהם בעין רעה בכדי שלא יתקיים בהם הברכות ולכן הוא היה תולה
 את ברכותיו באותה העין רעה, **דְּכְתִיב, (במדבר כד) נָאִם בְּלָעָם בְּנוֹ**
בְּעוֹר. מֵאִי בְּנוֹ בְּעוֹר שכתוב בפסוק 'נאם בלעם בנו בעור' ומה הפירוש בנו
 בעור. **מִתְּהוּא דְּהָוָה סָאֲנִי לְהוּ יִתִּיר מִפְּלַ בְּנֵי עֲלָמָא** אלא
 פירושו שבלעם בא משורש לבן הארמי [קענה] שהיה שונא את ישראל יותר מכל העולם מאחר
 שלבן היה אביו של בעור אבי בלעם (קרני אור וכדאיתא בווהר וישלח). **וְנָאִם הַגֹּבֵר**

אור הרשב"י

דוד, ואמר מי דוד ומי בן ישי וגו', ורצה דוד להרגו, יען כי בא לתקן דבור הרע של בלעם, והוסיף פשע, וחזר וחטא בדבור, לקלל את דוד מלך ישראל, ואז זכר נבל וידע כי בתחלה נתלגלג באבן לתקן דבור הרע של בלעם, ועתה חזר לקלקולו, ולכן וימת לבו בקרבו בזכרו כי הוא היה לאבן בתחלה כנוכר, ולכן לא כתיב ויהי, אלא והוא היה לאבן. והנה נבל היה אדם גדול, ואין תימא איך ידע זה. גם אפשר שהגיד לו איזה נביא או חכם. גם אפשר דמוליהו חזי, אע"ג דאיהו לא חזי.

[קענה] וכדאיתא בשער הגלגולים – הקדמה כב וז"ל: וענין המתלגלג בדומם, נתבאר בענין נבל הכרמלי, שכתוב בו וימת לבו בקרבו, והוא היה לאבן. וסוד הענין יובן במש"ל, כי לבן נתלגלג בבלעם, ואח"כ בנבל הכרמלי. והנה בלעם הרשע, היה לקראת נחשים, ואין כחו אלא בפיו לקלל בני אדם, וכשנהרג בלעם נתלגלג באבן אחת, שהיא בחי' דומם, לכפר לחישתו בפיו כנוכר. וכשנתלגלג אח"כ בנבל הכרמלי, כי אז היתה תחלת ביאתו בעולם הזה להתקן, הנה כשאירע אותו המעשה שחרף את